

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.422/2019/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Márki-Fejes László ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Kolláth Zoltán József ügyvéd által képviselt **alperes neve(címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen tagot kizáró közgyűlési határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2019. június 25. napján kelt 10.P.20.170/2018/15. sorszámu ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint másodfokú eljárási költséget és az államnak - külön felhívásra - 48.000 (Negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes, mint az alperesi vadásztársaság ellenőrző bizottságának elnöke 2017. április 19-én kelt EB elnöki beszámolót készített, melyet a 2017. április 22. napján megtartott közgyűlés 3/2017. (04.22.) számú határozatával elfogadott. A beszámolóban foglalt megállapítások (gazdálkodás, pénzmozgás), a feltárt visszasságok és a javasolt intézkedések elmaradása miatt feljelentést tett. Az illetékes nyomozóhatóság (...) bü. számú határozatával a nyomozást megszüntette, mert a hivatkozott cselekmény nem bűncselekmény. Indokolásában kitért arra, mivel a vadásztársaság kettős könyvelésére utaló adat tekintetében a bejelentő elmondásán kívül egyéb adat, információ nem merült fel, így annak további vizsgálata érdekében a nyomozóhatóság jelzéssel élt az arra illetékes hatóság felé.

A felperes 2017. május 26-án EB elnöki tisztségéről lemondott.

Az alperes 2016. február 6-án kelt hatályos alapszabályának II/14. pontja szerint a tag kizárása csak jogerős fegyelmi határozattal, a fegyelmi szabályzatban meghatározott eljárás lefolytatását követően rendelhető el. A fegyelmi szabályzat 3. § (1) bekezdés g) pontjának 1-3 francia bekezdései szerint fegyelmi vétséget követ el az a vadász, aki összeférhetetlen magatartást tanúsít, így, amely az

egyesület közössége ellen irányul, közösségi szellemét bomlasztja, vizsályt szít az egyesület tagjai között, nyilvánvalóan az egyesület hatáskörébe tartozó ügyekben az egyesületi fórumok megkerülésével indokolatlanul vonja be a hatóságokat vélt vagy jogos sérelme ügyében, ártva ezzel az egyesület jóhírnevének. A 13. § (1) bekezdése szerint a fegyelmi eljárás megindítását megelőzően vizsgálni kell, hogy az adott cselekmény büntethetősége nem évült-e el. Elévült a cselekmény, ha a fegyelmi vétség elkövetése óta egy év már eltelt (objektív határidő), a fegyelmi vétség elkövetéséről a fegyelmi jogkör gyakorlójának több mint három hónapja tudomása van (szubjektív határidő). A 19. § (1) bekezdés kimondja, ha a fegyelemsértés büntethetősége elévült, az eljárást meg kell szüntetni.

A 20. § rögzíti a fegyelmi határozat tartalmi követelményeit. Eszerint a rendelkező részben meg kell jelölni a megállapított fegyelmi vétséget, a szabályzat meghatározott pontjára hivatkozással a kiszabott fegyelmi büntetést, valamint a jogorvoslati lehetőséget. Az indokolás rögzíti az eljárás során egyértelműen bizonyított tényeket és körülményeket, az elkövetett cselekmény rövid leírását. Ezen túl az eljárás alá vont által felajánlott, de a fegyelmi bizottság által nem foganatosított bizonyítási cselekményeket az elutasítás indokának megjelölésével, továbbá a súlyosító és enyhítő körülményeket.

A vadásztársaság elnöke 2018. augusztus 4-én fegyelmi eljárást kezdeményezett a felperessel szemben. Kifejtette, az intéző bizottság álláspontja szerint megalapozott gyanú van arra, hogy a felperes elkövette a fegyelmi szabályzat 3. § (1) bekezdés g) pontjában rögzített fegyelmi vétséget azzal, hogy az alap nélkül tett feljelentése miatt indult büntetőeljárás a vadásztársaság, mint egyesület közössége ellen irányult. Magatartása egyértelműen alkalmas az egyesület közösségi szellemének bomlasztására, hiszen más eszköz is a rendelkezésére állt volna annak érdekében, hogy sérelmeit kivizsgálják. Kiemelte, a nyomozóhatósághoz tett bejelentése és a hosszabb ideig tartó nyomozási eljárás lefolytatása a vadásztársaság életét felbolygatta, a mindennapi feladatok elvégzését megnehezítette, az egyesületi élet hangulati romlását idézte elő, a tagok egymás közötti kapcsolatainak jelentős gyengülése is tapasztalható volt. Hozzátette, a felperes a 2018. február 10-én megtartott közgyűlésen maga is elismerte a feljelentés megtételét. Indítványozta a felperessel szemben a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabását.

Az alperes fegyelmi bizottsága 2018. augusztus 25-én kelt 83/2018. határozatával megállapította, hogy a felperes elkövette a fegyelmi szabályzat 3. § (1) bekezdés g) pontjának első, második és harmadik francia bekezdésében rögzített fegyelmi vétséget, ezért vele szemben a kizárás fegyelmi büntetést szabta ki. Indokolásában kifejtette, a felperes tisztában volt azzal, hogy jogi személy az intellektuális okirathamisítás bűncselekményét nem követheti el. Azt is tudnia kellett, hogy feljelentése nem volt megalapozott, amennyiben az lett volna, akkor már a korábbiakban lépést tett volna az általa állított cselekmények igazolása érdekében. Nem fogadta el azt az álláspontot, hogy a feljelentés egy állampolgári lehetőség, különösen nem fogadható el egy, a szabadidő hasznos eltöltésére szerveződött baráti társaság tagjai esetében, amikor még rendelkezésre állnak egyéb eszközök a problémák rendezésére. Megítélése szerint az alap nélkül tett feljelentés alkalmas a tagok közötti kapcsolat megromlására és a társaság egységének megbontására. Kifejtette, a feljelentés egy olyan eszköz, amely többféle joghatás, illetve hatás kiváltására alkalmas. A feljelentésben foglaltaknak mindenképpen alkalmasnak kell lennie arra, hogy a célzott joghatást kiváltsa, nevezetesen, hogy az állított bűncselekmény bizonyítására és az elkövető számonkérésre kerüljön. A fegyelmi eljárás során a tanúk előadása alapján megállapította, a felperes tisztségének időszaka alatt nem látta el feladatát, mert nem intézkedett, nem tette meg a tisztségéhez kapcsolódó lépéseket, nem élt az alapszabály adta eszközökkel. A feljelentés és a büntetőeljárás lefolytatásának szándéka egyértelműen a közösség ellen irányult, célja a vadásztársaság működésének ellehetetlenítése annak érdekében, hogy a tevékenysége felfüggesztésre és ezáltal a vadászatra

jogosult nélkül maradt vadászterület új gazdájának kijelölése megvalósulhasson. A legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabásakor súlyosító körülményként értékelte azt a magatartást, hogy a felperes a tisztségéből eredő kötelezettségeit maradéktalanul nem teljesítette, az általa állított bűncselekmények észlelésekor a szükséges lépéseket nem tette meg. Magatartása nem irányult a vadásztársaság egységének megőrzésére, alappal nem bíró feljelentése pedig a tagság közötti személyes viszony megromlását eredményezte. Nem osztotta a felperes elévülésre való hivatkozását.

Az alperes 2018. november 17-én tartott közgyűlésén 4/2018. (XI. 17.) közgyűlési határozatával az elsőfokú fegyelmi határozatot - a fellebbezés elutasítása mellett - hatályában fenntartotta. Határozatában utalt arra, az indokolás szövegezése az 5/2018. (XI. 17.) közgyűlési határozat alapján került rögzítésre.

A felperes keresetében az alperes közgyűlése által hozott 4-5/2018. (XI. 17.) számú közgyűlési határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Keresetének jogalapjaként a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:35. §-át, a 3:37. § (1) bekezdését, 3:70. § (1)-(4) bekezdéseit jelölte meg. Kifejtette, azon túl, hogy véleménye szerint a sérelmezett határozatba foglalt, a kizárás alapjául szolgáló fegyelmi vétség büntethetősége a fegyelmi szabályzat 13. § (1) bekezdés b) pontja szerint elévült, jogszabálysértő. E körben kiemelte, a közgyűlési határozat jogorvoslatra történő kiiktatást nem tartalmaz. Rámutatott, a taggal szemben a jogszabályt, az egyesület alapszabályát vagy közgyűlési határozatát súlyosan, vagy ismételten sértő magatartása esetén van helye kizárási eljárás lefolytatásának. A terhére rótt fegyelmi vétség nem ütközik jogszabályba, az alapszabályba vagy bármely közgyűlési határozatba. Hangsúlyozta, a büntető feljelentés és a büntetőeljárás nem irányulhat az egyesület közössége ellen, ugyanakkor bűncselekmény gyanújának kivizsgálása nem tartozik egyesületi hatáskörbe. Hozzátette, a feljelentés alapját is képező visszaesések kivizsgálására kísérletet tett a közgyűlés előtt, sőt az EB elnöki beszámolóban foglaltakat a közgyűlés el is fogadta. Mindezek mellett jogszabályba ütközőnek tartotta az alapszabály egyes rendelkezéseit.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Mindenekelőtt hangsúlyozta, 2016. február 6-án döntött a közgyűlés az új Ptk. szerinti továbbműködésről, mellyel egyidejűleg alapszabályát módosította a Ptk. akkor hatályos rendelkezéseinek megfelelően. Tekintettel arra, hogy ezt követően további módosításokra nem került sor, hatályos alapszabályának a 2016. február 6-i tekintendő. Állította, a létesítő okirat nem említi EB elnöki beszámolót, ugyanakkor részletesen rögzíti az ellenőrző bizottság feladatát, intézkedési lehetőségeit. Nincs tudomása arról, hogy az ellenőrző bizottság bármilyen kérdést vizsgált vagy megtárgyalt volna és erről álláspontot alakított volna ki, ugyanis ilyen kérdés a vadásztársaság közgyűlése elé nem került. Határozott álláspontja szerint a felperes elkövette a fegyelmi eljárás keretén belül terhére rótt fegyelmi vétséget. Számtalan eszköz állt volna rendelkezésére annak elkerülése érdekében, hogy a nyilvánvalóan az egyesület hatáskörébe tartozó ügyekben az egyesületi fórumok megkerülésével indokolatlanul vonjon be hatóságokat vélt vagy jogos sérelme ügyében. Hangsúlyozta, az alap nélkül előterjesztett feljelentés miatt a társaság belső élete feszültséggel terhes, a felperes megosztó személyisége miatt az egyesület tagjai „kettészakadtak”, a felperessel tartó kisebbség és az alperesi többség között kifejezetten rossz viszony alakult ki. Kiemelte, a lefolytatott fegyelmi eljárás és közgyűlési határozat megfelel a létesítő okirat és a fegyelmi szabályzat rendelkezéseinek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes 4-5/2018. (XI. 17.) számú közgyűlési határozatait - amelyekkel az alperes fegyelmi bizottságának 2018. augusztus 25-én kelt, felperessel szemben fegyelmi büntetést kiszabó fegyelmi határozatát hatályában fenntartotta - hatályon kívül helyezte. Határozatának indokolásában - a Ptk. 3:35. §-ában foglaltak figyelembevételével - az eljárást

elrendelő és a fegyelmi vétséget elbíráló határozat nyelvtani értelmezése és rendszere kapcsán arra a következtetésre jutott, hogy a fegyelmi vétségként minősülő magatartásként az utóbb alaptalanná vált feljelentés megtétele szolgált. Az alperes által megjelölt többi magatartás, így a vezetői tisztségből folyó kötelezettség elmulasztása és a közösségi élet bomlasztásával járó egyéb ténykedés a fegyelmi büntetés kiszabása során csak súlyosító körülményként került értékelésre. Utalt arra is, az idézett magatartásokra a tényállítás megállapítási részében a határozat kellő részletességgel, pontosan beazonosítható módon nem tér ki. Osztotta a feljelentés megtételének vétségként való értékelése körében a felperes elévülésre való hivatkozását. A fegyelmi szabályzat 13. § (1) bekezdés alkalmazásával miután az alperes 2018. február 10-én szerzett tudomást a feljelentés megtételéről, a 2018. augusztus 4-i elrendelés több mint három hónappal később történt, következésképpen a fegyelmi szabályzat 19. § (1) bekezdésének alkalmazásával az eljárást meg kellett volna szüntetni. Kitért annak vizsgálatára, hogy a feljelentés megvalósíthat-e fegyelmi vétséget. Kifejtette, a feljelentés olyan indítvány, amelyet a feljelentő akár valamely bűncselekmény megnevezésének, akár bűncselekmény törvényi tényállásának megfeleltethető magatartás előadásával a büntetőeljárás megindítása érdekében terjeszt elő. A büntetőeljárásról szóló törvény - bizonyos korlátozásokkal - minden természetes személy számára biztosítja a feljelentés megtételéhez fűződő jogot. A büntetőeljárás olyan cselekmények sorozata, melynek során megállapítást nyerhet a bűncselekmény, az elkövető személye és az anyagi jog alkalmazásának feltétele. Miután az állam alapvető érdeke a bűncselekmények felderítése és szankcionálása, önmagában a feljelentés megtétele - ami ezt az alapvető érdeket szolgálja - nem jelenthet szankcionálandó magatartást a civil szervezet belső szabályozása alapján és annak alkalmazása során. A szervezet szabályozása pedig nem valósíthat meg korlátozást az állam büntető hatalmának érvényesítését akadályozva, elvonva ezzel az állami szervek hatáskörét.

Osztotta az alperes álláspontját a hatályos, 2016. február 6-i egységes szerkezetbe foglalt alapszabály és a fegyelmi szabályzat alkalmazását illetően. Hangsúlyozta, önmagában a fegyelmi eljárás szabályozásának mikéntje nem alapozza meg a fegyelmi határozat jogellenességét. Rámutatott, a bírósághoz fordulás jogát a Ptk. 3:35. §-a biztosítja, az az érintett határozat tájékoztatásától függetlenül is megilleti a tagot, következésképpen ennek hiánya nem eredményezi a határozat hatályon kívül helyezését. Végül utalt arra, a további bizonyítási indítványokat mellőzte, mivel a tényállás azok teljesítése nélkül is megállapítható volt.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés b) és c) pontjaiban jelölte meg. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően az elkövetői magatartást nem lehet különválasztani a felperes többi sérelmezett magatartásától, azt szerves egységében kellett volna vizsgálnia. Csak így érthető meg az a közösségi akarat és az a folyamat, amely a felperes által tanúsított összeférhetetlen magatartás miatt és a többség akaratából történt egyesületből való kizáráshoz vezetett. Nem önmagában a feljelentés szolgált a fegyelmi vétség alapjául, hanem a feljelentés következtében előállott társasági-közösségi életbeli romlás. Ezt bizonyítja a fegyelmi eljárást megindító határozatot tartalmazó okirat, mely pontosan rögzíti a felperes sérelmezett magatartását. Kifogásolta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, mivel véleménye szerint az kizárólag a felperes keresetlevelén alapul. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a fegyelmi szabályzat 3. § (1) bekezdés g) pontjának első, második és harmadik francia bekezdését nem vette figyelembe. Ez részletesen meghatározza, az egyesületi tag részéről mi minősül összeférhetetlen magatartásnak. Nem értékelte az ítélet meghozatalakor azt sem, hogy a felperes választott tisztségből fakadó kötelezettségeinek teljesítését elmulasztotta. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával az elévülésre nézve. E körben hangsúlyozta, az ítélet indokolásából nem derül ki, hogy kit tekintett a fegyelmi jogkör gyakorlójának. A felperes 2018.

február 10-i közgyűlésen tett „önbevallása” nem volt más, mintegy pusztán bejelentés. Emiatt pedig ettől az időponttól nem számítható az elévülésre vonatkozó szubjektív határidő.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai folytán való helybenhagyására irányult. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben feltárta, a releváns tényeket megfelelően értékelte, abból helyes jogi következtetésre jutott. Változatlanul állította, a fegyelmi eljárás alapja a feljelentés megtétele volt. Ezzel szemben az alperes az eljárás során végig választott tiszttségéből eredő felelősségét és kötelezettségeinek elmulasztását hangsúlyozta, ugyanakkor fegyelmi vétségként ezeket nem jelölte meg. Továbbra is fenntartotta az elévülésre vonatkozó érvelését. A fegyelmi vétség megvalósulásával kapcsolatosan előadta, az egyesület jóhírneve nem sérült. E körben a Kúria eseti döntésére hivatkozott és kifejtette, büntett elkövetését állító feljelentés önmagában nem valósítja meg a becsület vagy jóhírnév sérelmét, még akkor sem, ha a büntetőeljárás nem vezetett a sértett személyi bűnösségének megállapításához.

Az alperes észrevételében - fenntartva fellebbezésében kifejtetteket - kiemelte, az egyesületi tagok többsége indítványozta a felperes felelősségre vonását.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet tábla mindenekelőtt előre bocsátja, az elsőfokú bíróság a releváns, az ügy eldöntése szempontjából lényeges tényállást helyesen állapította meg, ezért szükségtelen annak kiegészítése. Mindenben osztja érdemi döntését és annak indokait, azt megismételni nem kívánja.

A fellebbezésben kifejtettekkel összefüggésben az alábbiakat szükségesnek tartja kiemelni.

A Ptk. 3:35. § helyes értelmezése szerint a támadott határozat hatályon kívül helyezését mind a határozathozatal rendjének megsértése, mind tartalma megalapozhatja. Helyesen vizsgálta tehát az elsőfokú bíróság azt, hogy a kifogásolt határozathozatal során az alperes a rá irányadó eljárási szabályokat betartotta-e.

Kétségtelen, hogy a tag alapvető kötelezettsége a szervezet céljainak és működésének elősegítése, a többi taggal való együttműködés. Az egyesülettel együttműködni nem tudó, ezáltal céljának elérését veszélyeztető magatartást tanúsító tag tagsági viszonyának a megszüntetése ennek eszközeként a tagkizárás jogintézménye, alkalmazása alapvetően a szervezet érdekeinek védelmét szolgálja. A kizárás tehát a tagsági jogviszony megszüntetésének egy sajátos, szankciós módja, lényegét tekintve a szervezet és a tag szervezeten belüli érdekellentétének megszüntetését célozza. Funkciója, hogy a szervezet meg tudjon válni attól a tagtól, aki együttműködésre nem képes, a tagnak ugyanis jogainak gyakorlása során mindenkor a szervezet érdekeit kell szem előtt tartania. Tagkizárás alapjául azonban csak a létesítő okiratban vagy a tagok által elfogadott belső szabályzatban foglalt esetek szolgálhatnak.

A kialakult bírói gyakorlat szerint a tag kizárására önmagában nem adhat alapot az, ha a tagok között olyan belső viták alakultak ki, amelyek miatt nem látszik biztosítottak közöttük a harmonikus együttműködés. Ahhoz az szükséges, hogy a kifogásolt magatartás egyben valamely, a kizárás alapjául szolgáló, a létesítő okiratban, belső szabályzatban vagy jogszabályban nevesített fegyelmi vétséget is megvalósítsa (hasonlóan: Szegedi Ítélet tábla Gf.III.30.384/2011/5., Debreceni Ítélet tábla Gf.III.30.337/2010/9.). Lényeges ugyanis, hogy a kizárás szempontjából figyelembe veendő tényeket a határozatban egyértelműen, pontosan meg kell jelölni. Meg kell határozni a tagnak azt a konkrét cselekményét vagy mulasztását, amelyből arra lehet következtetni, hogy a szervezetben maradása a szervezet céljainak elérését nagymértékben veszélyezteti. Az alperes által

felsorolt, sérelmezett felperesi magatartások, így a felperes által „generált” rossz közhangulat, a „mindenben önmagát központba helyező és mindenben kizárólag intézkedő, mindent eldöntő személy énkép szemlélet, mely a felperest, mint személyiséget jellemzi, az ideges és feszült társasági élet, „a bekövetkezett negatív irányú változások”, a közösséget kifejezetten támadó, helytálló alapokon nem nyugvó magatartás tanúsítása a fenti a kritériumnak nem felel meg. Olyan általánosságban megfogalmazott kifogások ezek a felperes ténykedésével kapcsolatban, mely ugyan a tagok között belső vitákra, nézeteltérésekre adhat alapot, azonban a kizárásra nem adhat okot (hasonlóan: Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.516/2018/7.).

Fontos hangsúlyozni azt is, az alperesi védekezés szerint ezek a sértő felperesi ténykedések huzamosabb ideje tartanak, a szervezet életének része volt, ezzel a tagok, így a szervezet vezetősége is tisztában volt. A jogsértőnek tekintett tagi magatartások miatt ugyanakkor az igényérvényesítés hosszabb ideig elmaradt, ezzel pedig - a töretlen bírói gyakorlat szerint - a kizárási ok elenyészik (hasonlóan: Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.275/2009/5.), illetve úgy kell tekinteni, hogy a felsorolt magatartások már nem jelentettek a társaság jövőbeni működésére valóságos és súlyos veszélyt. Az alperesi előadásból is egyértelmű, az egyesület vezetősége és a tagok számára a felgyülemlett keserűség a felperes által előterjesztett és utóbb a tagok számára ismertté vált feljelentés megtételével kumulálódott, vagyis ez idézte elő a felperessel szemben a fegyelmi eljárás megindítását. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával tekintetben, hogy az alperes által felsorolt egyéb felperesi magatartások, mint súlyosító körülmények kerültek értékelésre a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabásakor, ténylegesen a fegyelmi eljárás megindítását az alap nélküli feljelentés ténye képezte. Az alperesi állásponttal szemben az elsőfokú bíróság vizsgálódásának kereteit ez határozta meg, helyesen értékelte a feljelentés büntetőeljárásban betöltött szerepét.

Az alperes fellebbezésében külön is kiemelte a felperes egyesületi tisztségéhez fűződő kötelezettségei megszegését. A következetes bírói gyakorlat szerint azonban a tisztséget ellátó tagnak az adott tisztség körébe eső feladatok ellátásának eredményessége, helyes vagy helytelen, célszerű vagy célszerűtlen voltának a megítélése nem értékelhető a tagi kötelezettségek körében tagi magatartásként, vagyis a tisztségviselőként végzett tevékenységnek vagy mulasztásnak nem lehet következménye a tisztségviselői feladatot is ellátó tag kizárása, mivel az általa esetlegesen a szervezetnek okozott hátrányok nem a tagsági jogviszonnyal, hanem tisztségviselői kötelezettségszegéssel állhatnak összefüggésben, amelynek megvannak a speciális szankciói (hasonlóan: BH 2004.517., BH 2007/19., Győri Ítéltábla Gf.II.20.185/2010/5.). Éppen ezért szükségtelen volt a tényállás kiegészítése és az elsőfokú bíróság értékelése az ellenőrző bizottság működésére, tevékenységére nézve.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése alapján - annak helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviselével összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

Az alperesnek, mint egyesületnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint azt kellett az eljárás során igazolnia, hogy az eljárás megindítását megelőző adóévben folytatott vállalkozási tevékenységéből származó jövedelme után társasági adófizetési kötelezettsége nem keletkezett. Ezzel szemben jogorvoslati kérelméhez csatolt adóigazolás csak azt tartalmazza, hogy adó-, köztartozása nincs, mely nem azonos az Itv. 5. § (2) bekezdésében ismertetett igazolás tartalmi követelményével. Erre figyelemmel a Pp. 101. § (1) bekezdése szerint köteles a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Szeged, 2020. január 10.

Dr. Hámori Attila s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró